

بررسی عوامل حفظ، احیا و بازآفرینی بافت های تاریخی کشور به منظور بهره وری مناسب

اعظم ظهیرنژاد؛ دکتر محمود قدیری^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور ، samadisori@yahoo.com

۲- استادیار جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، m_ghadiry@pnu.ac.ir

چکیده

بافت های تاریخی کشور جز سرمایه های ملی محسوب می شوند. این بافتها در بردارنده ی فرهنگ و هویت اجتماعی هر قوم و کشور تلقی می شود. توجه به حفظ و احیای بافت های تاریخی به منظور بازگشت به گذشته نیست. بلکه به دنبال عواملی است که بتواند از این سرمایه های ملی که به عنوان محرکی مهم در فرآیند توسعه هر شهر به شمار می رود، استفاده کند و شهرها را در جهت بهره وری مناسب از این بافت ها سوق دهد. امروزه توجه به این بافتها و رفع مشکلات آنها به موضوع جدی و محوری تبدیل شده است و اقدامات صورت گرفته در این بافت ها که جزئی از محیط های انسان ساخت می باشند، ناموفق بوده است. پس شناسایی انواع میراث فرهنگی دارای امکانات بالقوه حفظ و احیا و همچنین بازآفرینی بافت های تاریخی و هشدار برای اقدامات فوری و عاجل در مورد حفظ آن آنها ضروری است. هدف در این پژوهش بررسی عوامل موثر بر بازآفرینی واحیاء بافت های تاریخی می باشد. در این مقاله تلاش شده است، عوامل و رویکردها یی را که در ایجاد حفظ و احیا بافت های تاریخی کشور انجام شده را مورد بررسی قرار دهد تا با شناسایی عوامل و اجرای طرح ها و برنامه های خاص در جهت به رونق بخشیدن بافت های با ارزش قدیمی و تاریخی گام برداشته شود. پژوهش حاضر به صورت کاربردی بوده و به لحاظ روش شناسی از نوع توصیفی و تحلیلی می باشد. روش گردآوری از اطلاعات به صورت کتابخانه ای است. نتایج پژوهش نشانگر آن است که با شناخت ساختار و استخوانبندی فضایی-کالبدی بافت تاریخی و فراهم آوردن مطلوب ترین فضا می توان عامل حیات شهری را به جریان انداخت و بافت ها را به محیطی سرزنده، فعال و پویا تبدیل کرد.

واژه های کلیدی

بازآفرینی، احیا، بافت تاریخی شهری، فرهنگ